

MA ARMASTAN TEID

Mina olen Ella. Ma käin teises klassis. Meil on tore klass ja tore õpetaja. Õigemini oli. Viimasel ajal käitub õpetaja pisut kummaliselt. Arvatavasti tuleb see sellest, et suvi on lõppemas ja täna algas kool.

„Ma armastan teid,“ ütles õpetaja.

„Ja ma armastan oma tööd. Mu sõrmed sügelevad külvama kuldseid tarkuseteri, mida te oma eluteel nokkida võite. Mu pea on tulvil uutest ideedest. Mu süda pakatab soovist teid juhatada. Mu kurgus suisa pitsitab, kui te istute seal nii haavatavate ja tundlike. Kuid ärge kartke – ma laotan üle teie teadmiste kanga, mis soojendab teie külmetavaid ajusid. Ma kaitsen teie kõrvu valeinfo sireenide eest. Kui rämpsinfo jätab teie suhu paha maitse, paneb kõhu valutama ja korisema, siis olen mina teie kosutav mitmeviljapuder. Me sammume üheskoos vaimuvalguse poole, nii et jalad löövad tuld.

Ma olen teie õpetaja, tulgu või surm.“

Klassis jäi vaikseks, kostis vaid lõualuude naksatus, kui Hanna suu ammuli vajus. Mina hammustasin kogemata oma pliiatsi pooleks. Tuukka kõhatas närviliselt. Tiina nuuksus meeleliigutusest. Pukari ähvardas, et tema sõrmenukid hakkavad ka sügelema, kui teda teri nokkima sunnitakse. Samppa hakkas nutma. Ta tahtis koju minna, sest tema meelest oli õpetaja kuidagi hirmutav.

„Ma tean seda unenägu. Järgmiseks paisub õpetaja palliks ja tõuseb õhku. Mina lasen talle ragulkaga tagumiku pihta ja siis kostab hirmsat plärinat. Ärge äratage mind,“ palus Pate.

Kuid see ei olnud uni. Me järeldasime seda sellest, et kõigil olid silmad lahti. Ka õpetajal, kes joonistas parajasti tahvlile suurt südant, et näidata, kui palju ta meid armastab.

„Ma olen nii õnnelik,“ ütles õpetaja ja vaatas kuhugi kaugusesse. Tema põsele veeres pisar.

Me vahetasime murelikke pilke. Meie meelest oli kurb, et õpetaja oli juba üsna kehvast seisusest, ehkki kooliaasta oli kestnud kõigest kümme minutit.

„Selge pilt,“ ütles Tuukka.

„Kas sa arvad, et õpetaja on jälle väljapressija küüsi sattunud?“ küsis Hanna.

„Või et õpetaja on armunud?“ küsis Tiina.

„Või et teda ähvardatakse kodust välja tõsta?“ oletasin mina.

„Või et ma teen varsti teile kõigile tuupi?“ oletas Pukari.

„Või et õpetaja läheb varsti õhku täis?“ pakkus Pate.

„Õpetaja on haige,“ ütles Tuukka.

Me mõistsime, et Tuukkal oli muidugi õigus nagu alati.

„Alustame väikese kirjutisega. Otsige välja oma pastakad ja vihikud,“ palus õpetaja. „Ja kirjutage luuletus teemal „Mis on õnn?“.“

Me olime hämmingus. Kõik olid olnud kindlad, et me kirjutame kirjandi teemal „Minu suvi“. Eriti kindel oli olnud Tiina, kes oli sellest juba kodus kahekümneleheküljelise ettekande kirjutanud.

„No muidugi, seda ma arvasin,“ ütles Samppa, kellel oli samuti kirjand valmis. Selle oli kirjutanud tema ema.

Ülejäänud tunni seisis õpetaja akna all ja vaatas kummaliselt naeratades kooli

parkimisplatsile, ehkki seal ei olnud midagi põnevat. Meil hakkas temast kahju. Õpetajal oli kindlasti palju muresid. Ta pidas siiski väga vapralt vastu ja kirjutas tunni lõpus tahvlile koguni oma luuletuse:

Mis on õnn?

On õnnel rattad ja rool.
Tal on sidur ja pidur
ja lapse jaoks turvatool.
Tuhatnelja ta tuhiseb teel,
ikka edasi, veel ja veel.
Mööda Linnutee radu,
olgu päike või sadu.